JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

PAOLO MENGOZZI

6 päivänä marraskuuta 2008 [1]

I Johdanto

1. Tällä ennakkoratkaisupyynnöllä Conseil d'État (Ranska) tiedustelee yhteisöjen tuomioistuimelta ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24.9.1996 annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY [2] liitteessä I olevan 6.6.a kohdan tulkinnasta.

2. Tämä pyyntö on esitetty niihin kanteisiin liittyen, jotka Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS (vesien ja jokien kansallinen suojeluyhdistys, jäljempänä ANPER-TOS) ja Association OABA ovat nostaneet ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa ja joissa vaaditaan valvottavien laitosten nimikkeistön muuttamisesta 10.8.2005 annetun asetuksen nro 2005-989 [3] (décret n° 2005-989 du 10 août 2005 modifiant la nomenclature des installations classées) kumoamista.

3. Kyse on ennen kaikkea sen määrittämisestä, onko viiriäisten, peltopyiden ja kyyhkysten katsottava olevan direktiivin 96/61, jolla otettiin käyttöön ennakkolupajärjestelmä siipikarjan tehokasvatuslaitoksille, joissa on enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa, soveltamisalaan kuuluvaa siipikarjaa. Toiseksi ja jos tähän kysymykseen vastataan myönteisesti, kyse on siitä, onko asetuksella nro 2005-989 säädetyn kaltainen kansallinen järjestelmä eli niin kutsuttu eläinyksikköjen järjestelmä, jossa eläimet jyvitetään tosiasiallisesti eritetyn typen määrän perusteella ja jota käytetään sen rajan määrittämiseksi, josta lähtien laitoksiin sovelletaan ennakkolupajärjestelmää, direktiivin 96/61 mukainen.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Yhteisön säännöstö*

4. Direktiivin 96/61 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tarkoituksena on liitteessä I mainitusta toiminnasta aiheutuvan pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhte-

1 – Alkuperäinen kieli: ranska.
2 – EYVL L 257, s. 26.
3 – JORF 13.8.2005, s. 13195.

näistäminen. Siinä säädetään yllä tarkoitetusta toiminnasta aiheutuvia ilmaan, veteen ja maaperään kulkeutuvia päästöjä ehkäisevistä, tai jos se ei ole mahdollista, päästöjä vähentävistä toimenpiteistä, mukaan lukien jätteitä koskevat toimenpiteet, koko ympäristön suojelun korkean tason saavuttamiseksi, tämän kuitenkaan rajoittamatta [tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27.6.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (EYVL L 175, s. 40)] säännösten ja muiden yhteisön asiaa koskevien säännösten soveltamista.”

– –

5. Direktiivin 96/61 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

3) ’laitoksella’ kiinteää teknistä kokonaisuutta, jossa suoritetaan yhtä tai useampaa liitteessä I mainittua toimintaa – –;

4) ’olemassa olevalla laitoksella’ toimivaa laitosta tai olemassa olevan lainsäädännön mukaisesti ennen tämän direktiivin täytäntöönpanopäivää luvan saanutta laitosta tai laitosta, joka on saanut toimivaltaisilta viranomaisilta täydellisen lupa-anomukseen liittyvän arvion, sillä edellytyksellä, että kyseinen laitos otetaan käyttöön viimeistään vuoden kuluttua tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä;

9) ’luvalla’ yhden tai useamman kirjallisen päätöksen osaa tai kokonaisuutta, jolla myönnetään lupa käyttää laitoksen osaa tai koko laitosta tietyillä ehdoilla, joilla varmistetaan se, että laitos täyttää tämän direktiivin vaatimukset. – –

– –”

6. Direktiivin 96/61 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta uutta laitosta ei käytetä ilman tämän direktiivin mukaista lupaa – –.”

7. Direktiivin 96/61 5 artikla kuuluu seuraavasti:

maaperän suojelu ja saavutetaan näin koko ympäristön suojelun korkea taso.

”1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat 6 ja 8 artiklan mukaisesti annettujen lupien avulla tai ehtoja asianmukaisesti uudelleen tarkistamalla ja tarpeellisesti ajanmukaistamalla, että olemassa olevia laitoksia käytetään 3, 7, 9, 10 ja 13 artiklassa sekä 14 artiklan ensimmäisessä ja toisessa luetelmakohdassa sekä 15 artiklan 2 kohdassa esitetyllä tavalla viimeistään kahdeksan vuoden kuluttua tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä lukien, sanotun kuitenkaan rajoittamatta muiden yhteisön erityissäännösten soveltamista.

– –

3. Luvan tulee käsittää päästöjen raja-arvot pilaaville aineille, erityisesti liitteessä III luetelluille, joita voidaan päästää kyseisestä laitoksesta merkittäviä määriä suhteessa niiden ominaisuuksiin ja siirtymiseen ympäristön osasta (vesi, ilma, maaperä) toiseen. – – Tarvittaessa raja-arvoja voidaan täydentää tai ne voidaan korvata vastaavilla parametreillä ja teknisillä toimenpiteillä.

2. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet 1, 2, 11 ja 12 artiklan sekä 14 artiklan kolmannen luetelmakohdan, 15 artiklan 1, 3 ja 4 kohdan, 16 ja 17 artiklan sekä 18 artiklan 2 kohdan säännösten soveltamiseksi olemassa oleviin laitoksiin tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä alkaen.”

Liitteen I kohdassa 6.6 tarkoitettujen laitosten osalta tämän kohdan mukaisesti määritetyissä päästöjen raja-arvoissa on otettava huomioon näihin laitosryhmiin soveltuvat käytännön näkökohdat.

8. Tämän saman direktiivin 9 artiklassa, jonka otsikkona on ”Luvan myöntämisehdot”, säädetään seuraavaa:

4. Päästöjen raja-arvot, vastaavat parametrit ja edellisessä 3 kohdassa tarkoitetut tekniset toimenpiteet perustuvat parhaaseen käytettävissä olevaan tekniikkaan, ilman määräystä käyttää tiettyä tekniikkaa tai tiettyä teknologiaa siten, että otetaan huomioon kyseisen

”1. Jäsenvaltiot varmistavat, että lupa käsittää kaikki tarvittavat toimenpiteet 3 ja 10 artiklassa tarkoitettujen vaatimusten täyttämiseksi, jotta varmistetaan ilman, veden ja

laitoksen tekniset ominaisuudet, sen maantieteellinen sijainti sekä paikalliset ympäristöolosuhteet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan soveltamista. Kaikissa tapauksissa lupaehdot sisältävät määräyksiä epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tai valtioiden rajat ylittävän ympäristön pilaantumisen minimoinnista sekä takaavat koko ympäristön korkean suojelun tason.

– –”

9. Direktiivin 96/61 16 artiklan 2 kohta kuuluu seuraavasti:

”Komissio organisoi tietojen vaihtoa jäsenvaltioiden ja parhaista käytettävissä olevista teknisistä keinoista, niihin liittyvästä tarkkailusta ja niiden kehityksestä kiinnostuneen teollisuuden välille. Komissio julkaisee tietojen vaihdon tulokset joka kolmas vuosi.”

10. Direktiivin 96/61 18 artikla kuuluu seuraavasti:

”1. Komission ehdotuksesta neuvosto vahvistaa [EY:n] perustamissopimuksessa määrätyn menettelyn mukaisesti päästöjen raja-arvot:

– liitteessä I tarkoitetuille laitosluokille – –

ja

– liitteessä III tarkoitetuille pilaaville aineille,

joiden suhteen yhteisöllisten toimien tarve on todettu, erityisesti 16 artiklassa säädetyn tietojen vaihdon perusteella.

2. Yhteisön yhteisten, tätä direktiiviä soveltamalla määriteltyjen päästöjen raja-arvojen puuttuessa sovelletaan liitteessä II tarkoitettujen direktiivien mukaisia asianmukaisia ja muiden yhteisön säädösten mukaisia päästöjen raja-arvoja liitteessä I tarkoitettuihin laitoksiin tämän direktiivin mukaisina päästöjen vähimmäisraja-arvoina.

– –”

2. Typen oksidit ja muut typpiyhdisteet.

11. Direktiivin 96/61 liitteessä I, jonka otsikko on ”Teollisen toiminnan 1 artiklassa tarkoitetut luokat”, olevassa 6.6 kohdassa säädetään seuraavaa:

– –

5. Metallit ja niiden yhdisteet.

”Siipikarjan – – tehokasvatuslaitokset, joissa on enemmän kuin

– –

a) 40 000 siipikarjapaikkaa

Vesi

– –.”

– –

12. Direktiivin 96/61 liitteessä III, jonka otsikko on ”Luettelo tärkeimmistä pilaantumista aiheuttavista aineista, jos ne ovat merkityksellisiä, kun asetetaan päästöjen raja-arvoja”, säädetään seuraavaa:

2. Organofosforiyhdisteet.

”Ilma

– –

– –

7. Metallit ja niiden yhdisteet.

– –

11. Rehevöitymistä aiheuttavat aineet (erityisesti nitraatit ja fosfaatit).

– –”

B *Kansallinen säännöstö*

13. Asetuksen nro 2005-989 1 §:n mukaan asetuksen liitteenä I on taulukko, joka sisältää valvottavien laitosten nimikkeistön.

14. Asetuksen nro 2005-989 liitteessä I olevassa osastossa 2111 säädetään seuraavaa:

”Siipikarja ja riistalinnut (kasvatus-, myyntiym. toiminta) muissa osastoissa tarkoitettua erityistoimintaa lukuun ottamatta:

1. yli 30 000 eläinyksikköä: lupa

2. 5 000–30 000 eläinyksikköä: ilmoitus

Huom. – Siipikarja ja riistalinnut lasketaan käyttämällä seuraavia eläinyksikköinä ilmaistuja arvoja:

viiriäinen = 0,125;

kyyhkynen ja peltopyy = 0,25;

kukonpoika = 0,75;

kevyt broileri = 0,85;

kana, broileri, broileri, jolla on laatumerkki, biologisesti kasvatettu broileri, kananuorikko, muniva kana, siitoskana, fasaani, helmikana ja heinäsorsa = 1;

painava broileri = 1,15;

paistettava ankka, pakkosyötettävä ankka ja siitosankka = 2;

kevyt kalkkuna = 2,20;

keskikokoinen kalkkuna, siitoskalkkuna ja hanhi = 3;

painava kalkkuna = 3,50;

pakkosyötetty rasvainen vesilintu = 7.”

III Pääasian oikeusriita ja ennakkoratkaisukysymys

15. Ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä ilmenee, että ANPER-TOS väittää, että asetuksella nro 2005-989 hyväksytty laskentatapa on direktiivin 96/61 vastainen, kun taas ministre de l’Écologie, du Développement et de l’Aménagement durables (ympäristöasiain, kestävän kehityksen ja kestävän maankäytön ministeri) katsoo, että kyseisessä direktiivissä ei mainita viiriäisiä, peltopyitä ja kyyhkysiä direktiivissä tarkoitettuna siipikarjana ja että toisaalta eläinyksikköjen arvot on laskettu siten, että otetaan paremmin huomioon eri lajien todellisuudessa erittämän typen määrä.

16. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tuo esiin, että direktiivin 96/61 mukaan siipikarjan tehokasvatuslaitoksiin, joissa on enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa, on sovellettava lupajärjestelmää ja että toisin kuin muissa siipikarjaan sovellettavissa yhteisön säädöksissä, joissa viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset on tilanteen mukaan joko sisällytetty asianomaisen säädöksen soveltamisalaan tai jätetty sen ulkopuolelle, tässä direktiivissä ei määritellä siipikarjan käsitettä.

17. Koska Conseil d’État näin ollen katsoi, että kysymykseen siitä, onko siipikarjan tehokasvatuslaitosten, joissa on enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa, soveltamisalaan katsottava kuuluvan viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset, liittyy vakavia vaikeuksia, se lykkäsi asian ratkaisemista kunnes yhteisöjen tuomioistuin lausuu siitä, ”onko direktiivin 96/61 – – liitteessä I olevaa 6.6.a kohtaa – – tulkittava siten, että viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset kuuluvat sen soveltamisalaan, ja jos tähän vastataan myönteisesti, onko direktiivin edellä mainittua kohtaa tulkittava siten, että siinä sallitaan järjestelmä, joka johtaa siihen, että luvanvaraisuuden rajat lasketaan eläinyksikköjen järjestelmän perusteella, jossa eläinten määrä sijoituspaikkaa kohden jyvitetään lajikohtaisesti, jotta voidaan ottaa huomioon eri lajien tosiasiallisesti erittämän typen määrä”.

IV Oikeudenkäynti yhteisöjen tuomioistuimessa

18. ANPER-TOS, Association France Nature Environnement, joka on väliintulijana pääasiassa, Ranskan ja Kreikan hallitukset sekä komissio jättivät yhteisöjen tuomioistuimen

perussäännön 23 artiklan mukaisesti kirjallisia huomautuksia yhteisöjen tuomioistuimelle. Nämä osapuolet pääasian kantajaa ja väliintulijaa lukuun ottamatta, jotka eivät olleet edustettuina, esittivät myös lausumansa 18.9.2008 pidetyssä istunnossa.

V Asian tarkastelu

19. Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on todennut, direktiivin 96/61 ja sen liitteessä I olevan 6.6.a kohdan säännöksistä ilmenee, että siipikarjan tehokasvatuslaitoksiin, joissa on enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa, on sovellettava ennakkolupajärjestelmää.

20. Kuten myös ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä ilmenee, asetuksen nro 2005-989 mukaisen valvottavien laitosten nimikkeistön osastossa 2111 säädetään sitä vastoin luvanvaraisuuden raja, joka on 30 000 eläinyksikköä siipikarjan ja riistalintujen kasvattamisen osalta, ja siinä määritetään erityisesti muuntokerroin, joka on 0,125 viiriäisten osalta ja 0,25 peltopyiden ja kyyhkysten osalta. Tämä laskentatapa, jota on perusteltu tarpeella ottaa paremmin huomioon eri lajien ympäristöön tosiasiallisesti erittämän typen määrä, mahdollistaa sen, että yli 40 000 viiriäisen, peltopyyn ja kyyhkysen kasvattaminen tapahtuu ennakkoilmoituksen perusteella. Tarkemmin sanoen viiriäisten kasvatuslaitoksilta edellytetään ennakkolupaa ainoastaan silloin, kun määrä ylittää 240 000 eläimen rajan, kun taas peltopyiden tai kyyhkysten kasvatuslaitosten osalta ennakkolupaa edellytetään 120 000 linnun rajan ylittyessä. [4]

21. Direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6. a kohdan soveltamisala määritetään kolmen kumulatiivisen tekijän perusteella: kasvatuksen on oltava tehokasvatusta, kyseessä on oltava siipikarjan kasvatus ja kyseessä olevissa laitoksissa on oltava enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa.

22. On selvää, että asetuksessa 96/61 ei määritellä ”tehokasvatuksen” käsitettä eikä liioin sanoja ”siipikarja” ja ”paikka”.

23. Ranskan hallitus väittää yhteisöjen tuomioistuimelle esittämissään huomautuksissa tehokasvatuksen osalta, että koska viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset ovat alun perin villieläimiä, ne eivät voi broilereiden tai ankkojen kaltaisten kotieläinlajien tavoin olla tehokasvatuksen kohteena eivätkä näin ollen

4 – Vaikka direktiivissä 96/61 siten säädetään kiinteä 40 000 siipikarjapaikan raja, jonka jälkeen tehokasvatuslaitokselta on edellytettävä ennakkolupaa, asetuksella nro 2005-989 säädetyssä järjestelmässä luvanvaraisuuden raja eli 30 000 eläinyksikköä sitä vastoin vaihtelee kyseessä olevien lajien mukaan.

siis kuulua direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6.a kohdan soveltamisalaan.

24. Tältä osin on tuotava esiin, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä kysymys, joka koskee yksinomaan tulkintaa, joka on annettava direktiivissä 96/61 tarkoitetuille sanoille ”siipikarja” ja ”paikka”, lähtee olettamasta, jonka mukaan asetuksessa nro 2005-989 luetellut viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset voivat olla tehokasvatuksen kohteena. Ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdyn päätöksen perusteluissa ei lainkaan mainita, että pääasian asianosaisten välillä olisi ollut riitaa tämän tosiseikan osalta.

25. Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että EY 234 artiklassa tarkoitetussa menettelyssä, joka perustuu kansallisten tuomioistuimien ja yhteisöjen tuomioistuimen tehtävien selkeään jakoon, oikeusriidan tosiseikaston arvioiminen kuuluu yksinomaan kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan ja että yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä on yhteisöjen tuomioistuinten ja kansallisten tuomioistuinten välisen toimivallanjaon puitteissa ottaa huomioon ennakkoratkaisukysymykseen liittyvät tosiasiat ja oikeudelliset seikat sellaisina kuin ne on määritetty ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevassa päätöksessä. [5]

5 – Ks. erityisesti asia C-341/05, Laval un Partneri, tuomio 18.12.2007 (Kok. 2007, s. I-11767, 45 ja 47 kohta).

26. Ehdotan siis, että yhteisöjen tuomioistuin pidättyy tutkimasta Ranskan hallituksen esittämää väitettä, jonka mukaan viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset eivät voi olla tehokasvatuksen kohteena.

27. Jos yhteisöjen tuomioistuin kuitenkin katsoo tarpeelliseksi ratkaista tämän kysymyksen, Ranskan hallituksen esittämä väite on mielestäni joka tapauksessa perusteeton.

28. Ilman asianmukaisiin asiakirjoihin perustuvaa näyttöä, jollaista nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa ei ole esitetty, ei nimittäin voida lähtökohtaisesti sulkea pois sitä, että joko tällä hetkellä tai tulevaisuudessa voi olla olemassa laitoksia, joissa harjoitetaan jonkinlaista viiriäisten, peltopyiden ja kyyhkysten tehokasvatusta. Pelkästään se Ranskan hallituksen mainitsema seikka, että ranskalaisissa viiriäisten ja kyyhkysten kasvattamoissa on *keskimäärin* 3 000 eläintä, ei missään tapauksessa merkitse, etteivätkö eräät näitä eläimiä kasvattavat laitokset voisi ylittää direktiivissä 96/61 säädettyä 40 000 paikan rajaa.

29. On totta, että tehokasvatusta ei mitata pelkästään laitoksessa olevien eläinten määrällä. Kuten pääasiassa kantajana ja väliintulijana olevat yhdistykset sekä Ranskan hallitus ovat esittäneet, tehokasvatukseen liittyy myös muita ominaispiirteitä, kuten eläinten tiheys neliömetriä kohden, ulkonaliikkumisalueen puuttuminen, ilman yhteyttä maahan tapahtuva kasvatus (häkit) tai teollisten tuotanto-

muotojen käyttäminen eli esimerkiksi kasvatukseen liittyvien työvaiheiden koneellistaminen. Huomautan tältä osin, että 18.9.1985 tehdyssä ministeriön päätöksessä,[6] jonka ANPER-TOS esitti yhteisöjen tuomioistuimelle ja joka koskee maatilojen taloudellista elinkelpoisuutta ja jossa niille myönnetään oikeus erilaisiin taloudellisiin ja sosiaalisiin etuuksiin, täsmennetään, että sellaisten kasvattamoiden perustaminen, joissa kasvatus tapahtuu ilman yhteyttä maahan, edellyttää vähintään 200 000:ta elävänä myytyä viiriäistä ja 120 000:ta kuolleena myytyä viiriäistä. Kuten Ranskan hallitus suullisessa käsittelyssä totesi, tällaisessa ministeriön päätöksessä ei esitetä täsmällisesti, ovatko *olemassa olevat* kasvattamot tehokasvattamoita vai eivät. Minusta vaikuttaa kuitenkin siltä, että tämä teksti voi olla merkittävä indisio siitä, että koska näiden lintujen tehokasvattamoissa kasvatus tapahtuu ilman yhteyttä maahan, niitä ei ole lähtökohtaisesti suljettu pois Ranskassa ja ne voivat ylittää ainakin direktiivissä 96/61 säädetyn 40 000 siipikarjapaikan rajan. Se, mikä pätee viiriäisten osalta, voi aivan yhtä hyvin päteä kyyhkysten, joita kyseinen päätös nimenomaisesti koskee, tai myös peltopyiden osalta.

30. Tämän perusteella on nyt tutkittava direktiivin 96/61 käsitettä ”siipikarja”, jota ei ole määritelty kyseisessä direktiivissä.

31. Tältä osin kyse on siitä, onko tätä käsitettä tulkittava laajasti, kuten pääasian kantaja ja väliintulija sekä komissio väittävät, vai onko sitä päinvastoin tulkittava suppeasti, kuten Ranskan hallitus väittää.

32. Vastaus tähän kysymykseen edellyttää mielestäni ennen kaikkea sitä, että oikeuskäytännön mukaisesti[7] otetaan huomioon direktiivin 96/61 yleinen rakenne ja tarkoitus.

33. Näistä kahdesta seikasta ensimmäisen osalta on huomautettava, että se, että direktiivin 96/61 liitteessä I olevassa 6.6.a kohdassa käytetään yleisnimeä ”siipikarja”, joka tavanomaisessa merkityksessään tarkoittaa kaikkia munien tai lihan takia kasvatettavia lintuja,[8] on ristiriidassa sen täsmällisen sanamuodon kanssa, jota on käytetty 6.6 kohdan b ja c alakohdassa, jotka koskevat ”tuotantosikoja (yli 30 kg:n painoisia)” (b alakohta) ja ”emakko[ja]” (c alakohta). Kuten komissio huomautti suullisessa käsittelyssä, sillä seikalla, että edellä mainitussa 6.6.a kohdassa on käytetty niinkin yleisluonteista sanaa kuin ”siipikarja”, on kuitenkin pyritty välttämään puutteellisuudet, joihin niiden siipikarjalajien, jotka voivat kuulua direktiivin 96/61 soveltamisalaan, luetteleminen johtaisi, sillä tällaisessa luettelossa on usein – ellei peräti aina – aukkoja.

6 – Vastaavuuskertoimien vahvistamisesta ilman yhteyttä maahan tapahtuvalle tuotannolle tehty maatalousministeriön päätös (Arrêté du ministère de l'Agriculture fixant les coefficients d'équivalence pour les productions hors sol) (JORF 8.10.1985, s. 11683).

7 – Ks. tältä osin erityisesti asia C-72/95, Kraaijeveld ym., tuomio 24.10.1996 (Kok. 1996, s. I-5403, 38 kohta), kun kyse on sellaisen ilmaisun tulkinnasta, jota ei ole määritelty direktiivissä 85/337.

8 – Tällainen määritelmä on annettu Le Grand Robert de la langue française -sanakirjassa, Dictionnaires Le Robert, Pariisi, 2005.

34. Myös direktiivin 96/61 tarkoituksen tarkasteleminen johtaa mielestäni siihen, että käsitettä siipikarja on tulkittava laajasti. Tämän osalta on huomautettava, että kyseisen direktiivin tavoitteena on luoda ilman, veden ja maaperän pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämistä koskevat yleiset puitteet, jotta vältetään se, että erilliset toimenpiteet edistävät saasteiden siirtymistä ympäristön eri osista toiseen. [9] Tämä yhtenäistämiseen pyrkivä lähestymistapa toteutetaan sovittamalla täysin yhteen niitä teollisuuslaitoksia, joiden pilaamispotentiaali on merkittävä, koskevat lupamenettelyt ja -ehdot, jotta voidaan saavuttaa korkein mahdollinen taso koko ympäristön suojelussa, ja näiden ehtojen on kaikissa tapauksissa sisällettävä määräyksiä kaukokulkeutuvan tai rajojen yli leviävän saasteen rajoittamiseksi mahdollisimman vähäiseksi, ja niissä on *taattava* koko ympäristön suojelun korkea taso. [10]

35. Vaikuttaa näin ollen siltä, että direktiivillä 96/61 on laaja tavoite.

36. Mielestäni tämä tavoite kuitenkin vaarantuisi, jos siipikarjan käsite ymmärrettäisiin suppeasti siten, että direktiivissä 96/61 säädettyjen lupamenettelyjen ja -ehtojen ulkopuolelle suljettaisiin tietyt teollisuuslaitosluokat eli esimerkiksi ne, jotka harjoittavat viiriäisten, peltopyiden tai kyyhkysten tehokasvatusta, riippumatta siitä, että nämä laitokset ovat ylittäneet direktiivin 96/61 liitteessä I olevassa 6.6.a kohdassa säädetyn rajan ja että ne voivat siis aiheuttaa merkittävää ja hallitsematonta ilman, veden ja/tai maaperän saastumista.

37. Näiden seikkojen perusteella ei ole mielestäni tarpeen etsiä ratkaisua ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen alulle panemaan pohdintaan, jonka käsittelyä myös yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa jättäneet osapuolet vastustavat ja joka koskee käsitteen siipikarja merkitystä muissa eläinten terveyden [11] ja ympäristön [12] alalla annetuissa yhteisön säädöksissä.

38. Jos yhteisöjen tuomioistuin Ranskan hallituksen ja komission tavoin sitä vastoin katsoo, että direktiivi 85/337 voi olla merkityksellinen direktiiviin 96/61 sisältyvän käsitteen ”siipikarja” tulkitsemiseksi ennen

9 – Ks. direktiivin 96/61 johdanto-osan seitsemäs ja kahdeksas perustelukappale sekä 1 artikla.

10 – Ks. direktiivin 96/61 johdanto-osan 14, 17 ja 27 perustelukappale sekä 9 artikla.

11 – Esim. eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siipikarjan ja siitosmunien kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista 15.10.1990 annettu neuvoston direktiivi 90/539/ETY (EYVL L 303, s. 6), jonka soveltamisalaan viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset kuuluvat, tai terveyttä koskevista ongelmista tuoreen siipikarjanlihan kaupassa 15.2.1971 annettu neuvoston direktiivi 71/118/ETY (EYVL L 55, s. 23), jonka soveltamisalan ulkopuolelle on jätetty kyseisten siipikarjalintujen liha.

12 – Esim. direktiivi 85/337.

kaikkea siksi, että näillä kahdella säädöksellä on yhteinen tavoite, [13] tästä ei mielestäni voida Ranskan hallituksen esittämän väitteen mukaisesti päätellä, että direktiivin 96/61 soveltamisalan pitäisi ulottua ainoastaan broilereihin ja kanoihin. Pitää toki paikkansa, että direktiivin 85/337 liitteessä I olevan 17 kohdan a alakohdan mukaan kyseisen direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa säädettyä ennakkoarviointia sovelletaan hankkeisiin, jotka koskevat kanaloita, joissa kasvatetaan yli 85 000 kananpoikaa tai yli 60 000 kanaa. Direktiivin 85/337 soveltamisala ei kuitenkaan rajoitu kyseisiin laitoksiin, sillä tämän saman direktiivin liitteessä II olevan 1 kohdan e alakohdan mukaan se käsittää myös hankkeet, jotka koskevat ”karjan tehokasvatukseen tarkoitettuja laitoksia (muut kuin liitteessä I mainitut)”. Vaikka viimeksi mainitussa liitteessä lueteltujen hankkeiden ei tarvitse olla järjestelmällisen ennakkoarvioinnin kohteena direktiivin 85/337 4 artiklan 2 kohdassa säädetyn mukaisesti, kaikki tehokasvatuslaitokset – näin ollen myös ne, joissa kasvatetaan siipikarjaa, jota ei ole lueteltu direktiivin 85/337 liitteessä I olevan 17 kohdan a alakohdassa – kuuluvat kuitenkin viimeksi mainitun direktiivin soveltamisalaan. Direktiivin 85/337 säännösten perusteella ei siis voida väittää, että viiriäisten, peltopyiden tai kyyhkysten tehokasvatuslaitokset jäävät direktiivin 96/61 soveltamisalan ulkopuolelle.

39. Lisäksi Ranskan hallituksen esittämistä perusteluista poiketen en usko, että parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa siipikarjan ja sikojen tehokasvatuksessa koskevasta komission heinäkuussa 2003 julkaisemasta vertailuasiakirjasta (jäljempänä BREF 2003 -asiakirja) [14] on saatavissa minkäänlaista apua direktiivissä 96/61 tarkoitetun sanan ”siipikarja” tulkintaan.

40. Minusta tosin vaikuttaa siltä, että tällaisia perusteluja ei voida torjua yksinomaan sen nojalla, että BREF-asiakirjoilla ei ole sitovaa oikeudellista merkitystä, kuten komissio ensisijaisesti väittää.

41. On nimittäin tärkeää tuoda esiin, että tällaisen sitovan merkityksen puuttumisesta huolimatta yhteisöjen tuomioistuimella on jo

13 – Tällainen lähestymistapa voidaan päätellä asiassa C-127/02, Waddenvereniging ja Vogelbeschermingsvereniging, 7.9.2004 annetusta tuomiosta (Kok. 2004, s. I-7405, 26 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin myönsi ”hankkeen” käsitteen, sellaisena kuin se on määritelty direktiivissä 85/337, keskeisyyden luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21.5.1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/43/ETY (EYVL L 206, s. 7) tarkoitetun ”suunnitelman” tai ”hankkeen” käsitteen selvittämiseksi, sillä viimeksi mainitun direktiivin ”tarkoituksena on direktiivin 85/337 tavoin estää se, että ympäristölle mahdollisesti haitallisille toiminnoille annettaisiin lupa ennen niiden ympäristövaikutusten ennakkoarviointia”. Direktiivin 85/337 keskeisyyttä direktiivissä 96/61 tarkoitettujen käsitteiden tulkinnalle tuntuvat tukevan myös kumpaankin säädökseen sisältyvät vastavuoroiset viittaukset toiseen säädökseen. Erityisesti direktiivin 85/337, sellaisena kuin se on muutettuna 3.3.1997 annetulla neuvoston direktiivillä 97/11/EY (EYVL L 73, s. 5), 2 artiklan 2 a alakohdassa täsmennetään, että jäsenvaltiot voivat huolehtia siitä, että yhdellä menettelyllä täytetään näiden molempien direktiivien vaatimukset.

14 – Tämä BREF-asiakirja, jonka otsikko on ”Integrated Pollution Prevention and Control (IPPC – Reference Document on Best Available Techniques for Intensive Rearing of Poultry and Pigs)”, on kokonaisuudessaan saatavilla internetissä osoitteessa http://eippcb.jrc.ec.europa.eu/pages/FActivities.htm.

asiassa Saetti ja Frediani antamassaan määräyksessä,[15] joka annettiin tämän tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan nojalla, ollut tilaisuus viitata muun muassa ohjeisiin, jotka esitettiin direktiivin 96/61 pohjalta laaditussa BREF-asiakirjassa ja jotka koskivat öljykoksin tuotanto- ja käyttöedellytyksiä öljynjalostamossa, sen selvittämiseksi, onko tällaisten edellytysten perusteella mahdollista sivuuttaa jätteistä 15.7.1975 annetussa neuvoston direktiivissä 75/442/ETY[16] tarkoitettu ”jätteen” luonnehdinta.

42. Yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Saetti ja Frediani antamassa määräyksessä mainitut BREF-asiakirjan ohjeet käsittelevät kuitenkin kaikkein tavanomaisimpia öljykoksin käyttötapoja, eivätkä ne nyt käsiteltävänä olevasta asiasta poiketen koske siis kysymystä yhteisön oikeuden käsitteen tulkinnasta ja direktiivin 96/61 soveltamisalan rajaamisesta. Lisäksi yhteisöjen tuomioistuin otti nämä ohjeet huomioon asiayhteydessä, jossa oli kyse oikeuskäytännössä asetetusta vaatimuksesta, jonka mukaan jätteen olemassaoloa on todellisuudessa tarkasteltava kaikki vallitsevat olosuhteet huomioon ottaen unohtamatta direktiivin 75/442 tavoitteita ja sitä, ettei direktiivin tehokasta oikeusvaikutusta saa vaarantaa.[17] Tästä määräyksestä kuitenkin ilmenee, että BREF-asiakirjaan sisältyvät ohjeet ovat vain yksi osatekijä muiden sellaisten tietojen joukossa, joiden avulla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi selvittää öljykoksin tuotanto- ja käyttöedellytykset öljynjalostamossa.

43. Kun otetaan huomioon asiayhteys, jossa yhteisöjen tuomioistuin on viitannut BREF-asiakirjaan, ja niiden tietojen luonne, jotka kyseinen tuomioistuin on poiminut tästä asiakirjasta, vaikuttaa siis hankalalta ulottaa edellä mainitussa asiassa Saetti ja Frediani annetussa määräyksessä noudatettu lähestymistapa nyt käsiteltävänä olevan asian tilanteeseen.

44. BREF 2003 -asiakirjasta on huomautettava, että vaikka siinä luetellaan vain munivat kanat, broilerit, kalkkunat, ankat ja helmikanat ja käsitellään yksityiskohtaisesti vain kahta ensiksi mainittua siipikarjaluokkaa, vaikuttaa selvältä, että kyseinen luettelointi pätee vain ”tämän asiakirjan osalta”,[18] tämän siis mitenkään rajoittamatta direktiivin 96/61 käsitteelle ”siipikarja” annettavaa tulkintaa. Kuten komissio toi kirjallisissa huomautuksissaan esiin, sen joulukuussa 2005 julkaisemassa asiakirjassa ”IPPC BREF Outline and Guide”[19] täsmennetään nimenomaisesti, että BREF-asiakirjalla ei tulkita direktiiviä 96/61. Lisään tältä osin, että jos BREF 2003 -asiakirjalla katsottaisiin tulkittavan mainittua direktiiviä, tämä johtaisi esimerkiksi siihen, että hanhet suljettaisiin kyseisessä direktiivissä käytetyn käsitteen ”siipikarja” ulkopuolelle, vaikka kaikki yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa jättäneet osapuolet ovat perustellusti yhtä mieltä siitä, että nämä eläimet kuuluvat tähän yleiseen luokkaan. Se tosiseikka, että ainoastaan tietyt siipikarjaluokat mainitaan ja/tai niitä tarkastellaan

15 – Asia C-235/02, määräys 15.1.2004 (Kok. 2004, s. I-1005, 41–44 kohta).

16 – EYVL L 194, s. 39.

17 – Em. asia Saetti ja Frediani, määräyksen 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

18 – Ks. ANPER-TOS:n yhteisöjen tuomioistuimelle esittämän BREF-asiakirjan tiivistelmän s. i.

19 – Tähän asiakirjaan on mahdollista tutustua internetissä osoitteessa http://eippcb.jrc.ec.europa.eu/pages/FActivities.htm.

BREF 2003 -asiakirjassa, ei toisin sanoen merkitse, että direktiivissä 96/61 tarkoitetun sanan ”siipikarja” ulottuvuus rajoittuisi mainittuihin luokkiin. Lisäksi se, että siipikarjan käsitteelle hyväksyttäisiin suppea tulkinta, joka rajoittuisi BREF 2003 -asiakirjassa lueteltuihin lajeihin, vaarantaisi direktiivin 96/61 tarkoituksen, kuten minulla on jo aiemmin tässä ratkaisuehdotuksessa ollut mahdollisuus korostaa.

45. Lopuksi katson, että on myös torjuttava Ranskan hallituksen esittämä väite, jonka mukaan komission 21.12.2007 antama ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi teollisuuden päästöistä (ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistäminen) [20] – ehdotus, jolla pyrittiin kokoamaan yhdeksi oikeudelliseksi asiakirjaksi useita yhteisön säädöksiä, direktiivi 96/61 mukaan lukien – tukee suppean merkityksen antamista viimeksi mainitussa direktiivissä tarkoitetulle käsitteelle ”siipikarja”. On nimittäin riittävää todeta, että kyseisen ehdotuksen sisällöstä riippumatta se ei varmastikaan edusta yhteisön oikeuden tämänhetkistä tilaa. [21]

46. Näin ollen ehdotan, että ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäiseen osaan vastataan, että direktiivin 96/61 liitteessä I olevaa 6.6.a kohtaa on tulkittava siten, että viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset kuuluvat kyseisen direktiivin soveltamisalaan.

47. Ennakkoratkaisukysymyksen toisen osan kannalta on tärkeää huomata, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa tietää, onko direktiivin 96/61 liitteessä I oleva 6.6. a kohta esteenä sille, että jäsenvaltio ottaa käyttöön järjestelmän, jossa siipikarjan tehokasvatuslaitosten luvanvaraisuuden rajat asetetaan eläinyksikköjen käsitteen perusteella ja joka perustuu mekanismiin, jossa eläinten määrä sijoituspaikkaa kohden jyvitetään lajikohtaisesti, jotta voidaan ottaa huomioon eri lajien tosiasiallisesti erittämän typen määrä. Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa on selvää, että tämä mekanismi johtaa siihen, että viiriäisten tehokasvatuslaitoksiin sovelletaan ennakkolupamenettelyä vasta silloin, kun niissä on yli 240 000 yksilöä, kun taas peltopyiden tai kyyhkysten tehokasvatuslaitosten osalta kyseistä menettelyä sovelletaan silloin, kun ne ylittävät 120 000 linnun rajan.

48. Kuten edellä on esitetty, direktiivin 96/61 liitteessä I olevasta 6.6.a kohdasta seuraa, että siipikarjan tehokasvatuslaitoksiin on sovellettava ennakkolupamenettelyä, jos niissä on ”enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa”, riippumatta siitä, mistä siipikarjalajeista on kyse.

20 – KOM(2007) 844 lopullinen.

21 – Lisäksi on huomautettava, että tämä esitys on tällä hetkellä ensimmäisessä käsittelyssä Euroopan parlamentissa, jonka ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunta on tehnyt muutosehdotuksen, joka koskee mm. direktiivin 96/61 liitteessä I olevaa 6.6.a kohtaa (ks. Euroopan parlamentin ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan mietintöluonnos 2007/0286 (COD), 2.7.2008, s. 39 ja 40).

49. Vaikka sanaa ”paikka” (ranskalaisessa kieliversiossa ”emplacement”) ei ole määritelty direktiivissä 96/61, kyseinen sana ei voi mielestäni poiketa sen yleisestä merkityksestä eli siitä, että se tarkoittaa aluetta tai kohtaa, johon joku tai jokin on sijoitettu. [22] Mielestäni tätä arviota tukee direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6.a kohdan eri kieliversioiden vertailu, sillä selvästi useimmissa niistä käytetään sanaa ”paikka” (ranskaksi ”place”). [23] Koska paikkaa voi pääsääntöisesti pitää hallussaan vain yksi olento eli nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa vain yksi eläin, tuntuu loogiselta katsoa, että siipikarjan tehokasvatuslaitokset, joissa on enemmän kuin ”40 000 siipikarjapaikkaa”, tarkoittavat todellisuudessa laitoksia, joiden kasvatus- tai tuotantokapasiteetti on suurempi kuin 40 000 siipikarjalintua riippumatta siitä, minkälajisesta siipikarjasta on kysymys, sillä direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6.a kohdan sanamuodossa ei muutoin tehdä mitään eroa niiden lintujen välillä, jotka kuuluvat kyseisessä direktiivissä tarkoitetun siipikarjan käsitteen soveltamisalaan.

50. Tämä tulkinta voidaan mielestäni johtaa myös direktiivin 96/61 yleisestä rakenteesta. Koska 40 000 paikan rajaa on nimittäin sovellettava erityisesti uusiin siipikarjan tehokasvatuslaitoksiin, *joissa on* tällainen määrä siipikarjapaikkoja, se ei voi olla riippuvainen siitä, kuinka paljon eläimiä näissä laitoksissa tosiasiallisesti on, sillä tämä saattaa vaihdella kausittain, vaan se liittyy pikemminkin kasvatus- tai tuotantokapasiteettiin. Toisaalta direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6 kohdan muissa säännöksissä viitataan nimenomaisesti joko tuotantokapasiteettiin tai käsittely- tai kulutuskapasiteettiin.

51. Tämä ei luonnollisestikaan merkitse, että jokainen siipikarjapaikka on samankokoinen sen mukaan, onko kyseessä hanhien, ankkojen vai viiriäisten kasvatus. Jos kuitenkin sen jälkeen kun siipikarjapaikan koko on määritetty lajikohtaisesti – tämä tehtävä voi hyvinkin kuulua kunkin jäsenvaltion toimivaltaan – laitoksessa on yli 40 000 siipikarjapaikkaa, sen toimintaan on ehdottomasti sovellettava direktiivissä 96/61 säädettyä ennakkolupamenettelyä.

52. Näin ollen katson, että senkaltainen järjestelmä, josta säädetään asetuksessa nro 2005-989 ja joka johtaa siihen, että direktiivissä 96/61 säädettyä ennakkolupamenettelyä sovelletaan ainoastaan niihin viiriäisten, kyyhkysten tai peltopyiden tehokasvatuslaitoksiin, joissa on joko enemmän kuin 240 000 viiriäistä tai enemmän kuin 120 000 peltopyytä tai kyyhkystä, ei ole yhdenmukainen direktiivin 96/61 liitteessä I olevan 6.6.a kohdan kanssa.

22 – Ks. esim. määritelmä em. Le Grand Robert de la langue française -sanakirjassa.

23 – Asia on näin tämän tekstin tanskankielisen (”pladser”), saksankielisen (”Plätzen”), englanninkielisen (”places”), italiankielisen (”posti”), hollanninkielisen (”plaatsen”), suomenkielisen (”paikkaa”) ja ruotsinkielisen (”platser”) kieliversion osalta. Espanjankielisessä kieliversiossa käytetään sanaa ”emplazamientos”, kun taas portugalinkielisessä versiossa ei ole minkäänlaista täsmennystä.

53. Tätä arviota ei mielestäni voida kumota ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ja Ranskan hallituksen esiin tuomalla yleisluonteisella väitteellä, jonka mukaan asetuksessa nro 2005-989 säädetty siipikarjalajien jyvittäminen perustuu siihen, että halutaan ottaa huomioon näiden eri lajien tosiasiallisesti erittämän typen määrä, ja jonka mukaan tämä jyvittäminen on siis direktiivillä 96/61 tavoitellun päämäärän mukaista.

54. Tältä osin on huomautettava, että Ranskan hallitus ei ole kiistänyt ANPER-TOS:n yhteisöjen tuomioistuimelle esittämiä vertailunormeja eikä Ranskan ympäristöasiain, kestävän kehityksen ja kestävän maankäytön ministeriön 7.9.2007 antaman yleiskirjeen, jonka aiheena oli valvottavat laitokset (kasvattamot, siipikarja) – uusien päästösuositusten käyttö, liitteistä esitettyjä otteita. [24] Näistä tiedoista kuitenkin ilmenee, että yhtäältä viiriäisen, kyyhkysen tai peltopyyn ja toisaalta broilerin typpipäästöjen välinen suhde ei selvästikään vastaa näiden samojen siipikarjalajien välistä jyvitystä, joka on otettu käyttöön asetuksen nro 2005-989 mukaisella eläinyksikköjen mekanismilla. Vaikka viimeksi mainitussa asetuksessa nimittäin säädetään, että broileri vastaa kahdeksaa viiriäistä, neljää kyyhkystä tai neljää peltopyytä, yleiskirjeeseen liitetyistä vertailunormeista ilmenee, että viiriäisen ulosteiden sisältämä typpimäärä vastaa puolta broilerin ulosteiden typpimäärästä ja että tämä määrä on hieman korkeampi peltopyiden osalta, kun taas kyyhkynen tuottaa typpeä yli viisi kertaa enemmän. [25] Kun tutkitaan näitä virallisia tietoja ja jos pysyttäydytään ainoastaan typpimäärässä, jonka sekä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin että Ranskan hallitus toivat esiin, tästä seuraa pääasian kantajana ja väliintulijana olevien yhdistysten esittämän mukaisesti, että asetus nro 2005-989 johtaa siihen, että direktiivissä 96/61 säädetystä ennakkolupamenettelystä vapautetaan ranskalaiset tehokasvatuslaitokset, joissa on 40 001–240 000 viiriäistä tai 40 001–120 000 kyyhkystä tai peltopyytä, riippumatta siitä, että nämä laitokset voivat tuottaa typpimäärän, joka on suurempi kuin 40 000 broilerin tehokasvatukseen tarkoitettujen laitosten tuottama typpimäärä. [26]

55. Ranskan hallitus ei siis ole selittänyt, miten asetuksella nro 2005-989 viiriäisten,

24 – Bulletin officiel du ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables (ympäristöasiain, kestävän kehityksen ja kestävän maankäytön ministeriön virallinen tiedote) 30.10.2007, MEDAD 2007/20, teksti 15, s. 1. On huomattava, että vaikka tämä yleiskirje on annettu muutamia kuukausia sen jälkeen, kun pääasiassa kyseessä olevat kumoamiskanteet nostettiin Conseil d'État'ssa, se perustuu kuitenkin tietoihin, jotka saatiin Ranskan maatalous- ja kalastusministeriön sekä ympäristöasiain, kestävän kehityksen ja kestävän maankäytön ministeriön suojeluksessa toimineen Comité d'orientation pour les pratiques agricoles respectueuses de l'environnementin (Corpen) (ympäristöä kunnioittavien maatalouskäytänteiden ohjauskomitea) siipikarjaryhmän vuonna 2006 suorittamista tutkimuksista, kuten kyseisestä yleiskirjeestä ja ANPER-TOS:n yhteisöjen tuomioistuimelle jättämistä asiakirjoista ilmenee.

25 – Ks. tiedot, jotka ilmenevät kyseisen yleiskirjeen liitteenä olevasta taulukosta A, jonka otsikkona on "Tuotettujen haitallisten aineiden määrät rakennuksissa ja varastoinnissa tapahtuneen hävikin vähentämisen jälkeen (grammoina eläintä kohden kuparia ja sinkkiä lukuun ottamatta, jotka ilmaistaan milligrammoina)".

26 – Täydentävänä huomautuksena on todettava, että pääasiassa kantajana ja väliintulijana olevat yhdistykset ovat yhteisöjen tuomioistuimelle esittämissään kirjallisissa huomautuksissa vedonneet myös fosfori-, kupari- ja sinkkipäästöihin eli sellaiseen aineeseen ja sellaisiin metalleihin, jotka on myös mainittu Corpenin laatimissa ja edellä mainittuun ministeriön yleiskirjeeseen liitetyissä taulukoissa. Näihin taulukoihin sisältyvien tietojen perusteella 240 000 viiriäisen, 120 000 peltopyyn tai 120 000 kyyhkysen ulosteista peräisin oleva fosfori-, kupari- ja sinkkimäärä on suurempi tai joskus jopa tuntuvasti suurempi kuin se määrä, joka sisältyy 40 000 broilerin päästöihin.

peltopyiden tai kyyhkysten tehokasvatuslaitoksille asetetut rajat täyttävät direktiivillä 96/61 tavoitellun päämäärän, jolla pyritään takaamaan koko ympäristön suojelun korkea taso.

56. Ilmaistakseni asian täysin selkeästi lisään tähän, että siitä ratkaisuehdotuksesta poiketen, jonka komissio alun perin esitti kirjallisissa huomautuksissaan ja jota se täsmensi oikeudelliselta kannalta suullisessa käsittelyssä, tämä arvio ei merkitse, että asetuksessa nro 2005-989 säädetyn kaltainen eläinyksikköjen mekanismi on *sellaisenaan* direktiivin 96/61 vastainen. Viimeksi mainittu direktiivi ei nimittäin ole mitenkään esteenä sille, että jäsenvaltio ottaa käyttöön tällaisen mekanismin, jos se johtaa – kuten asia on useiden asetuksessa nro 2005-989 tarkoitettujen siipikarjalintujen osalta – siihen, että kyseessä olevien tehokasvatuslaitosten luvanvaraisuudelle asetetaan raja, joka on alhaisempi tai sama kuin direktiivin 96/61 liitteessä I olevassa 6.6.a kohdassa säädetty raja.

57. Näin ollen katson, että ennakkoratkaisukysymyksen toiseen osaan on vastattava, että direktiivin 96/61 liitteessä I oleva 6.6.a kohta on esteenä kansalliselle säännöstölle, joka johtaa siihen, että luvanvaraisuuden rajat eläinyksikköjen järjestelmän perusteella, jossa eläinten määrä sijoituspaikkaa kohden jyvitetään lajikohtaisesti, jotta voidaan ottaa huomioon eri lajien tosiasiallisesti erittämän typen määrä, jos tällainen järjestelmä johtaa siihen, että direktiivin 96/61 soveltamisalan ja erityisesti kyseisellä direktiivillä käyttöön otetun ennakkolupamenettelyn ulkopuolelle jätetään siipikarjan tehokasvatuslaitokset, joissa on yli 40 000 siipikarjapaikkaa, kun tällainen järjestelmä ei todellisuudessa tunnu täyttävän sitäkään kansallisessa säännöstössä asetettua tavoitetta, joka vastaa direktiivillä 96/61 tavoiteltua päämäärää taata koko ympäristön suojelun korkea taso.

VI Ratkaisuehdotus

58. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että Conseil d'État'n esittämään ennakkoratkaisukysymykseen vastataan seuraavasti:

Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24.9.1996 annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY liitteessä I olevaa 6.6.a kohtaa, joka koskee

siipikarjan tehokasvatuslaitoksia, joissa on enemmän kuin 40 000 siipikarjapaikkaa, on tulkittava siten, että viiriäiset, peltopyyt ja kyyhkyset kuuluvat sen soveltamisalaan ja että se on esteenä kansalliselle säännöstölle, joka johtaa siihen, että luvanvaraisuuden rajat lasketaan eläinyksikköjen järjestelmän perusteella, jossa eläinten määrä sijoituspaikkaa kohden jyvitetään lajikohtaisesti, jotta voidaan ottaa huomioon eri lajien tosiasiallisesti erittämän typen määrä, jos tällainen järjestelmä johtaa siihen, että direktiivin 96/61 soveltamisalan ja erityisesti kyseisellä direktiivillä käyttöön otetun ennakkolupamenettelyn ulkopuolelle jätetään siipikarjan tehokasvatuslaitokset, joissa on yli 40 000 siipikarjapaikkaa, kun tällainen järjestelmä ei todellisuudessa tunnu täyttävän sitäkään kansallisessa säännöstössä asetettua tavoitetta, joka vastaa direktiivillä 96/61 tavoiteltua päämäärää taata koko ympäristön suojelun korkea taso.